

kluk napravo

Z pera bestsellerové autorky

Kate Stewart

**KLUK
NAPRAVO**

THE GUY ON THE RIGHT
Copyright © 2019 by Kate Stewart
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Hrdličková, 2022
Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2022
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-1848-1 (pdf)

KATE STEWART

kluk
napravo

OUTSIDEŘI,
PŘÍBĚH PRVNÍ

Mé nové opoře, Kathleen. Díky, že ses se mnou tak upřímně smála. A mým dalším berličkám, které mě vždycky podržely – bez vás bych tenhle život nezvládla.

KAPITOLA 1

THEO

Ve městě College Station v Texasu žije 113 564 obyvatel a já mám konečně shodu. Nejsem na to zvyklý, ale moje štěstěna se za pár posledních měsíců obrátila a vypadá to, že čelem ke mně. Zabralo mi to jen pár hodin, a můj online profil ožil. Teď už si můžu bez mučení přiznat, že si tu vzpruhu pro ego užívám.

TJGrand: Jak je?

BlueBelle2001: Zatím se noc vydařila. Co u tebe?

TJGrand: Nestěžuju si. Zrovna jsem dorazil domů ze zápasu.

BlueBelle2001: Já taky. Napadlo mě, že tohle bys mohl být ty.

TJGrand: Ty mě znáš?

Když se podívám na její profilovou fotku, nedokážu skrýt úsměv. Je to kočka mimo moji ligu. Ale poslední dobou se snažím o sobě nepochybovat tak často jako dřív.

BlueBelle2001: Jasně, že vím, kdo jsi. Vyhlížím tě na každém večírku po zápase.

TJGrand: To jsem teda polichocen.

BlueBellle2001: Nemůžu uvěřit, že jsem se k tomu právě přiznala. Takže, jsem v tomhle nová. Jak na to chceš jít?

TJGrand: Jít na to?

BlueBelle2001: Vždyť víš. 😊

Hlasité ťuknutí dvou pivních lahví o sebe mě vyruší z rozjímání na gauči. Když vzhlednu, vidím Troye, který zrovna otevírá Kevinovu lahev a nutí ho, aby ji vypil, než vypění. Bude to další dlouhá noc. Jenže já jsem úplně paf z právě probíhající záležitosti s tou kočkou, takže zírám na její poslední zprávu a nejsem si jistý, jak odpovědět. Fakt mi ta holka dělá návrhy tak brzo? Nemůže to být tak snadné. Děje se to pořád, náhodná setkání na jednu noc přes apku. Není to nic nového. Ale tohle by bylo moje poprvé, *doslova*.

TJGrand: Co tím myslíš?

Výborně, Theo. Nech ji, aby si myslela, že má věci pod kontrolou, ale k ničemu se nepřiznávej.

BlueBelle2001: Mohla bych přijít k tobě.

„To si ze mě děláš kozy.“

„Co je?“ zeptá se Troy a jde ke gauči, na kterém sedím.

Stoupá mi adrenalin a jediné, na co se zmůžu, je potřást hlavou a znovu se nevěřícně podívat na displej. Zničehonic mi Troy vyškubne mobil z ruky.

„Je sexy,“ zamumlá, „a chce tě.“

Vyskočím z gauče a podaří se mi vytrhnout mu mobil z ruky ve chvíli, kdy dopíše naši adresu a odešle ji. Probodnu ho pohledem a strčím do něj. „Ty pako, třeba nemám zájem.“

„Chce to. Ty to potřebuješ. Co máš za problém?“

„Můj problém je, že nechci dostat herpes. Co když to je její obvyklá zábava?“

Troy pokrčí rameny. „Tak si vezmi kondom. Dělalí to všichni.“

„Všichni? Tvoje máma taky?“

Zaslouženě mě probodává jeho pohled, ale oplácím mu to, dokud se nezačne šklebit. Aplikace je o trochu míň nebezpečná než průměrná celosvětová nahodilost. Je nastavená jen pro studenty. Ne že by mě to chránilo

úplně před vším. Nikdy by mě nenapadlo, že ze mě bude kluk, který používá apku, aby si sehnal nějakou akci, ale časy jsou zlé. A Kolečšukej už podle názvu očividně není aplikace na randění.

„Musíš se z té blbosti konečně vyhrabat a jít dál,“ říká Troy a obrací do sebe panáka tequily Patrón. Tou blbostí myslí Noru, holku, se kterou jsem chodil a na kterou jsem čekal dva roky na střední a další rok a půl semestru na vysoké. Za moji trpělivost se mi odměnila tím, že se vyspala s nějakým klukem, kterého potkala na party. Poslední rok se z toho snažím dostat. Byl jsem trpělivý, byl jsem vším, co chtěla, a nestačilo to. Jedna noc s náhodným klukem a dala mu všechno, co slíbila mně. Tahle skutečnost sama o sobě stačí, abych začal uvažovat o BlueBelle2001 o něco vážněji.

BlueBelle2001: To není adresa v kampusu.

TJGrand: Právě jsme si pronajali dům.

BlueBelle2001: Pošli mi aktuální fotku.

Zní opatrně a je dost chytrá na to, aby na sebe dávala pozor, což mě uklidňuje. Listuju svými fotkami a vybírám nejlepší a nejnovější fotku, kterou jí posílám.

BlueBelle2001: Sexy.

Nemůžu si pomoct a usměju se.

TJGrand: Díky.

BlueBelle2001: Máš super košili.

Ten den jsem měl na sobě svoji oblíbenou pruhovanou ragbyovou košili.

TJGrand: Díky, nenápadně tím vzdávám hold Harrymu Potterovi. Jsi fanyнка?

BlueBelle2001: Kdo není?

Můj úsměv je ještě širší, a pak se začnou rychle objeovat a zase mizet tečky.

BlueBelle2001: Počkej, který z vás dvou jsi ty? Jsi Troy Jenner, ne?

Z mé nafouklé hrudi náhle mizí veškerý vzduch, ale sténám jen uvnitř.

TJGrand: Ne, já jsem ten kluk napravo. Troy je můj spolu-
bydlící. Já jsem Theo.

Tečky se znovu objevují a zase mizí... celou minutu.

BlueBelle2001: Ale Troy je tvůj spolubydlící?

TJGrand opustil konverzaci.

Pořádně se dívám na svou novou profilovou fotku a uvědomím si, že jsem použil tu samou zatracenou fotku. Přisoudil jsem to svému úsměvu, ale podle asi dvou stovek shod, které mi za poslední hodinu přistály na účtu, vidím, že použít zkrácenou verzi svého jména – první dvě písmena svých dvou křestních jmen – byla chyba, jsou totiž shodné s Troyovými iniciálami.

Fotka, kterou jsem vybral, nás oba ukazuje stejnou měrou, což jen přispívá k té záměně. Komukoli nezasvěcenému by se mohlo zdát, že se vydávám za někoho jiného.

Super nápad, Theo.

Smažu svůj profil a pak i aplikaci a přejeďu si rukou přes tvář, zatímco mi Troy podává pivo. „Kámo, slyšel jsem, jak vám to dneska jelo jako po másle.“

„Díky, tys taky nebyl špatnej,“ říkám, zatímco do sebe liju vychlazenou pěnu.

Troy si se mnou přitukne lahví. „Hádám, že se na večírku neukážeš, protože ti sem někdo přijde?“

„Né,“ vypnu displej, „nevyšlo to, je moc nedočkává.“
Na tebe.

„Tak se sbal,“ zazubí se na mě tím svým oslnivým americkým úsměvem. „Seženeme ti někoho do postele.“

Postavím se, shrábnu z konferenčního stolku klíče a začnu se prohlížet v zrcadle u vchodu, které visí pod neonovým nápisem *Holky donaha*, který přinesl Troy, aby vyrovnal energii feng šuej.

Připravuju se na večer a na lepší výsledek než moje předchozí selhání. Pročísnu si rukou vlnité vlasy a sáhnu po lehkém černém svetru, který leží na okraji gauče.

„Jasně,“ odpovím a dívám se na něj otvorem pro hlavu, „protože to je úplná brnkačka.“ Šest let celibátu a nekonečného honění a jeden napůl opilý fakáč od mojí ex a pořád se snažím zlomit to prokletí. „A mohli bychom nevytrubovat můj sexuální status jako veřejnou vyhlášku?“

Troy se na mě významně podívá, zatímco sesbírá naše prázdné lahve z konferenčního stolku. „Promiň, brácho, ale seš vybíravej.“

„Zásady. Chceš říct, že mám zásady.“ Které jsem byl ochotný ignorovat kvůli BlueBelle2001, jen abych se zbavil břemena být v jednadvaceti ještě panic. Dojdu si do kuchyně pro preventivní sklenici vody, abych aspoň trochu zmírnil zítřejší kocovinu, a zašklebím se, když otevřu skříňku a spatřím nastraženou lahev vodky Smirnoff Ice.

„Sakra!“

„Jsi moc předvídatelnej, Housemane,“ zachechtá se za mnou Kevin. „Kleknout.“

Jsem *navodkovanéj*. Nikdo úplně neví, kdo s tímhle mučícím rituálem začal, prostě tu je, jako spousta dalších velkých tradic. Trik je v tom tu lahev chytře schovat a čekat, až ji někdo objeví. Pokud vás u toho někdo chytí – a je fuk, v jakou denní dobu – musíte si kleknout a napít se. Kleknu si, odšroubuju uzávěr a se zasténáním si přihnu.

Troy na mě seshora shlíží a dohlíží na to, abych se napil pořádně. I poté, co už zase stojím, je vyšší než já, jeho 190 centimetrů proti mým 180. Zakření se dolů na mě úsměvem, který zapálil lýtka půže kalhotkové populace Texas Grand University. „Z dneška mám dobrý pocit.“

„Já ho měl taky,“ zamumlám, než za ním vyjdu ze dveří s Kevinem přímo za námi. Kevin je podobně stavěný, mohutně vypadající obránce, který toho moc nenamluví.

Dneska mám to štěstí, že se rozhodl, že mluvit bude a ješ-
tě si do mě kopne, až budu na zemi.

„Na tý party bude holka, o který vím, že se nad tebou
smiluje,“ přihodí Kevin jako slova útěchy a vůbec netuší,
že je to urážka.

„Ne, díky,“ mručím a zavírám domovní dveře. Dům je
starší světlemodrá dvoupatrová budova v převážně tiché
ulici patnáct minut od kampusu. Většina lidí by ji nazvala
barabiznou, ale je to moje útočiště. Pronajmul jsem si to
tu měsíc před začátkem školy, abych si zkusil prožít uni-
verzitu naplno. Nechtěl už jsem hnit na koleji, ale nechtěl
jsem ani mít nic společného s jakýmkoli bratrstvem. Své
vzdělání a osobní prostor beru vážně, takže jsem se roz-
hodl na jejich party jen docházet.

Troy je útočníkem Rangers a byl první, kdo odpověděl
na můj inzerát. Nejdřív jsem si myslel, že mám štěstí, pro-
tože sehnal pozvánky na výše zmíněnou party a přitahoval
pozornost holčičího druhu. Rozhodnutí poskytnout mu
pokoj se ale ukázalo být požehnáním i prokletím zároveň.
Můj druhý spolubydlicí, Lance, vychází z pokoje málokdy
a nikdy nevíme, jestli je právě doma, protože nemá auto.
Troy se ozve, jako by mi četl myšlenky.

„Lance u sebe spí?“

Pokrčím rameny. „Nemám páru. Máš ho v týmu ty, ne
já. Ty se s ním nebavíš?“

„Ani ne,“ řekne Troy. „Baví se s jinejma lidma.“

Dalším, kdo se zapojí do konverzace, je Kevin. „Pořád
se poflakuje v tý kavárně s Dormanem, ale doma se chová
jako ten chlápek v... jak se jmenuje ten film?“

„Netuším,“ řeknu, i když naprosto přesně vím, který
film myslí.

„Mazaní hoši,“ dodá Troy.

„Jo, je to on,“ řekne Kevin a zazubí se. „Ten chlápek
buď jí, nebo spí.“

„Prozatím je zticha a nájem platí včas,“ řeknu a střelím pohledem po Troyovi, který se zamračí a ztratí úsměv. „Nezajímá mě, co v tom pokoji dělá.“

„Řekl jsem ti, že ti to dám příští týden,“ zamumlá Troy, zmáčkne tlačítko, aby odemkl svou dodávku, a na zadní sedadlo hodí batoh. „Minulou sobotu jsem zahlédl nějakou blondýnu, jak se vykrádá z jeho pokoje.“

Jakmile jsme uvnitř Troyovy dodávky, všichni tři zvedneme oči vzhůru na tmavé okno ve zvědavém tichu.

Troy je první, kdo ho prolomí. „Je trochu divný, jak pořád spí.“

Kevin za námi ze sebe zamyšleně vydá: „Možná má nekrofilii.“

S Troyem vybuchneme smíchy.

„Co je?“ Kevin se nakloní ze zadního sedadla a sevře svýma mamutíma rukama opěrky. „Ta věc fakt existuje. Znáš někoho, kdo ji má.“

„Nemohl by hrát, kdyby měl *narkolepsii*, debile,“ opraví ho Troy za nás oba. „Nekrofilie znamená, že spí s mrtvejma.“

„Neznamenalo by to prostě, že je taky mrtvej?“

„Ne, kámo, znamená to, že *má sex* s mrtvejma,“ prohlásí Troy s významným povzdychnutím. „Vážně, Keve, jak ses na tuhle školu dostal?“

„Jdi se vycpat, Jennere. Jen jsem to blbě vyslovil, nic víc.“

„Prokaž si laskavost a přečti si knihu, nebo radši dvě,“ doporučí mu Troy a nastartuje dodávku. „Nebo Google. Je stejně tak poučnej a zabere miň času.“

Na protest zasténám. „Jasně, protože internet není nic než fakta.“

„Pořád by to pro něj znamenalo poučit se,“ zamumlá Troy a ukáže za sebe palcem. Přesně to je na Troyovi zvláštní. Není typický frajer, neodpovídá stereotypu, na

rozdíl od lidí, kterými se obklopuje. Je to fajn kluk. Vycházíme spolu. Bavíme se i o jiných věcech než jen o sportu a holkách. Ve většině témat se dokáže dostat do hloubky. Vypadá skvěle, má dobrou dodávku a tělo jako sekerou mávající viking. Tak trochu ho respektuju a většinou mi nevadí být ten kluk napravo.

Každý zná nějakého Troye a jen pár lidem se poštěstí Troyem být. Sám Troy vám ale řekne, že se nemá tak super. S jeho statusem je spojené velké množství tlaku. Možná mu závidím všechnu pozornost, které se mu dostává, ale sám pro sebe bych ji tak úplně nechtěl. Párkrát už jsem viděl, co s ním ten tlak dělá, a není to nic pěkného. Někdy moc pije a po zbytek času se snaží dohnat školu. Taky není kluk, kterého by lákala bratrstva a je schopný i *pracovat*, ne si jen *užívat*. Když si ho ale prohlížím, jak se s autem odlepuje od obrubníku, nemůžu si pomoci a nezamyslet se nad tím, jak úžasný musí být takovým borcem.

KAPITOLA 2

THEO

O čtyři hodiny později...

Vřeštěla... jako opice. Nebylo to úplně takové to hrdelní a uznalé sténání, ve které jsem doufal. To mě napadne jako první, když se probudím. Pokoj se mi motá před očima a v přítmí se mi nedaří najít boxerky. Ozve se další zabouchání na dveře a já se snažím najít nějaké indicie, které by mi naznačily, jak jsem se sem dostal.

Kolik jsem měl panáků?

Panáků a pivních stojek, odpovídá mi mozek, zatímco si otírám pot z čela.

V krku mě pálí, jak se mi chce zvracet. Mám poškrábanou hrud, když si stáhnů svetr dolů, jasně to cítím.

Co se tu sakra stalo?

S úšklebkem se zvednu a protáhnu se. Buď jsem měl výpadek a dostal se do svojí první rvačky, nebo jsem zrovna přišel o panictví jako ten kluk se šprtou z kapely v *Prci, prci, prcičky*. Směsice vlasů a končetin na posteli, která pode mnou chrápe, mi potvrdí, že to bylo něco blížícího se té druhé možnosti. Mám pocit, jako bych byl na safari, které se dost zvrtilo.

„Mysli, Theo,“ zamumlám, a jak se snažím natáhnout si na sebe džíny, klopýtnu a narazím do postele. Vyděšeně

vystrčím hlavu, abych zjistil, jestli jsem neprobudil spící vlasy.

Nejsem žádný odborník v sexu, ale jsem si poměrně dost jistý, že za to, co se stalo, bych se mohl soudit. Každý sval v těle mi křičí a hlavu mám jako střep. Pořád jsem opilý, ale taky nesnesitelně dost střízlivý na to, abych se postavil tváří v tvář tomu, co se stalo. Nepřekvapilo by mě, kdybych měl pod nehty pořád ještě třísky od rámu dveří, kterého jsem se držel, než mě vtáhla dovnitř. Fakt toho Troye zabiju. Hned teď. Když ještě spí.

Nemusel jsem se toho účastnit a nějakým způsobem jsem si jistý, že jsem to neudělal. Příliš se bojím podívat se, co v malé posteli s TGU logem vyšitým na dece vlastně spí. Obuju si conversky. Kdybych měl sex, musí tu někde být kondom.

„Důkazy. Kde jsou důkazy?“

Všude pátrám po použitém kusu latexu – ne, abych dokázal, že k tomu fakt došlo, ale abych zjistil, jestli jsme se chránili. Žádný nevidím.

„No tak, Theo, přemýšlej.“ Zatahám se za vlasy a zapnu baterku v telefonu, abych se v pokoji trochu zorientoval. Nemám páru, čím pokoj prohledávám. Bušení na dveře přestane a basový zvuk zespoda mi napoví.

„Party, jsi na party.“

Zoufale toužím po sprše a možná i po lobotomii. Trhnu sebou, když mi v paměti začnou každých pár vteřin naskakovat vzpomínky jako záblesky minulosti v hororu.

Záblesk zubů.

Roztržená kůže.

Vrčení.

Výkřiky... všechny moje.

Nic z toho bych si neměl ukládat do paměti. Tím jsem si jistý. Rozmnožování s pásovcem se vzteklinou dneska večer nebylo v mém plánu. Možná bych měl být rád, že

si toho moc nepamatuju. „Kondom. Najdi ten kondom,“ zamumlám, zatímco zvedám oblečení poházené po podlaze. „Prosím, bože, ať je tu kondom.“

„Použili jsme kondom,“ slyším otrávený hlas z postele. „Zahodil jsi ho do záchodu a spláchl jsi ho.“

Zapátrám v paměti a souhlasně přikývnu. Je to jediná vzpomínka, která se mi v hlavě objeví zřetelně.

Díkybohu.

Studený, strachem vyvolaný pot mi stéká po zádech. „Dobře, ehm, chceš něco k pití?“

„Ne, chci, abys přestal mluvit sám se sebou, začíná mě to děsit.“

Stojím na místě a zírám na její obrys na matraci. Nejsem si jistý, jak postupovat dál. Nemůžu si ani vzpomenout na její jméno. Naprosto to odporuje všemu, co mám v sobě hluboce zakořeněné. Nejsem tenhle druh kluka. Co mě to proboha napadlo?

„Neměli bychom si vyměnit čísla?“

„Ne, ani náhodou.“

Nemusí mi to říkat dvakrát. I tak ale cítím, že mám jakousi chlapeckou povinnost ji ujistit – o čem vlastně? Nejsem si jistý. Stojím tam a zírám na ni s otevřenou pusou, dokud si nepřehodí deku přes hlavu a nezasténá. Ještě několik vteřin a schoulí se do klubíčka.

„Přeju pěknou večer.“ Zavřu za sebou dveře s tichým zaklapnutím a sbíhám ze schodů, jako by mi hořela koudel u zadku, abych našel svého proramdného spolubydliče. Vážně jsem to zpackal, když jsem zacházel se svým panictvím jako s něčím otravným. Na to, co se stalo, rozhodně nikdy v budoucnu s láskou vzpomínat nebudu.

„Tady je,“ Troy mě uvítá pozvednutím plastového kelímku, když vyjdu ven za zadní terasu.

Namířím si to rovnou k němu a oči se mu rozšíří stejně doširoka jako úsměv, když vidí, jak jsem rozčilený.

„Co to mělo znamenat, kámo?!“

Troy se zachechtá. „Je to tygřice, vid’?“

„Nezbyla mi žádná kůže... nikde!“ Mám pocit, jako bych krvácel na místech, kde by nikdo nikdy krváčet neměl. Krkem mi vystoupá kyselá pachuč.

Troy mě pozoruje se samolibým úsměvem. „Je čas to oslavit.“ Oči se mu rozzáří, když rozkáže dvěma klukům stojícím vedle něj u soudku: „Houseman je na řadě.“

„Ne,“ začnu couvat, dlaně mám v sebeobraně natažené před sebou, ale oni se mě stejně chopí. Troy už má moc nakoupeno, aby si všiml, jak našťvaný ve skutečnosti jsem. Na druhou stranu, jaký kluk se dobrovolně poddá tasmánskému čertovi, jen aby přišel o panictví? Já, to já jsem ten kluk a za procento toho, co se stalo, jsem spoluzodpovědný. Zoufalství je nemoc. Už jsem se poučil.

Kolosální univerzitní chyba #1 Theodora Housemana – přijít o panictví s teplomilným démonem.

Po mučivé minutě vzhůru nohama, zatímco do mě lijí obrovské množství piva Keystone Light – poslední zbylý soudek poté, co dobré pivo došlo – se vypořádám nově omámený na zahradu. Při hledání tichého útočiště narazím na měkký kus trávníku před živým plotem. Prohlédnu se, abych zjistil, jak to se mnou vypadá, a zrovna se chystám lehnout si na trávu, když se z druhé strany keře ozve hlas.

„Ne, ty to nechápeš. Už mě tohle prostě nebaví, nebaví mě to s tebou. Jak ti to mám ještě říct?“ Ticho. „Omlouvám se, vážně, já... Dobře, tak teď se prostě chováš jako ČŮRÁK!“ Její další slova se ozvou jako zvonění budíku. „ČŮRÁK! ČŮRÁK! ČŮRÁK! ČŮRÁK!“

Hrozí mi, že vyprsknu smíchy, přikryju si pusou, abych se přemohl, ale nemá to smysl, protože ta holka, ať už je *kdokoli*, je na válečném tažení.

„Tak to je klasa. Vážně chceš probírat tohle?“

Další ticho.

„Dobře, to je jeden názor. Tady máš další: klitoris. Nauč se, jak ho najít, a pak ho uctívej, protože s tím můžeš ve vztahu dost daleko dojít.“ Na druhé straně telefonu slyším zlostný výbuch. Je blízko, možná metr ode mě, a netuší, že tam sedím, ale já se až moc bavím, než abych se prozradil.

„Protože se nudím. A nemám ráda tvoje kamarády. Všichni na mě zírají. A kdo sakra přesune rande s holkou, protože chce hrát Fortnite? Nehodlám být druhá v pořadí za videohrou.“

Koutky rtů mi vyletí nahoru, když slyším tón jejího hlasu, zatímco si stěžuje na to, jak si jí neváží. Cítí se přehlížená a nedocenená. Úplně to samé slychám neustále od té doby, co moje sestry začaly randit. Všechny jejich stížnosti mi naznačily, jak se nemám chovat ke své ex, Noře. Ne že by mi to k něčemu bylo. Proud myšlenek mi přeruší hlas neznámé.

„Co si to dovoluješ?! Dobře. Ne. Ne. Jdi se vycpat, Patricku, seš nechutnej. Už jsem se poučila. Jo, jasně, já tě taky před pěti minutami milovala. Končím.“

Probere mě zvuk mobilu narážejícího do plotu pár metrů ode mě. „Dva měsíce!“ řekne, zatímco pochoduje po zahradě sem a tam. „Bože, zrovna jsem se dva měsíce tahala s klukem, kterému jsem musela půjčovat peníze na benzín! Sakra,“ vyleze z ní chvilku předtím, než mi na botu dopadnou zvrátky.

„Tahle noc je prostě lepší a lepší,“ zasměju se stínově postavě holky, která se zrovna vysrala na přítele, jen aby se obrátila a pozvracela moje oblíbené tenisky.

„Ágh můj bóžé!“ vypraví ze sebe přes zvracení.

„Nemluv, jen to zhoršíš,“ přikážu jí, postavím se a otřu si tenisku o trávu, načež jí držím vlasy mimo nebezpečí. Nadskočí, když se jí dotknu, ale uvolní se, když vycítí, že

nepředstavuju hrozbu. Smrad nechutně sladkého vyzvraceného ovoce se začne linout vzduchem a dostane se mi do nosu. Mám co dělat, abych se nepozvracel s ní.

„Super,“ zamumlám, zatímco ze svého těla chrlí neuvěřitelné množství tekutiny. „Kdyby šlo o sport, vyhrála bys zlatou.“

Nadskočí, jako by se snažila nesmát. Když má konečně prázdný žaludek, otře si pusku a otočí se ke mně, zatímco drží hlavu dole, aby mě ušetřila svého dechu. „Proč jsi mě tady šmíroval?“

„Šmíroval? Děláš si srandu? Sousedí o dvě ulice dál to taky slyšeli.“

„Pozvracela jsem tě?“

„Myslím, že jenom tenisku. Přežiju to. Vydrž chvíli, někde blízko místa, kde jsem se posadil, byla hadice.“ Pustím jí vlasy a poodstoupím od ní. „A jelikož nemám absolutně v plánu se do toho domu vracet a ty máš určitě žízeň po tom, co jsi ze sebe dostala tolik vody, jsem pro, abychom zabili dvě mouchy jednou ranou.“

„Dobře,“ řekne a vlasy jí zakrývají většinu obličeje. Stejně bych ji ale neviděl, na tomhle konci zahrady je taková tma, že stěží rozeznáváme obrys jeden druhého.

Začnu prohledávat ostatné keře a otočím uzávěrem, přičemž si vysloužím pár píchnutí. „Proč by někdo sakra sázel ostatné keře kolem hadice?“

„Nemůžeš najít kohoutka?“

Zasměju se. „Myslíš kohoutek? Kdo vůbec říká kohoutka?“

„Já, protože se to tak jmenuje.“

Otočím uzávěrem, opláchnu si botu a pak jí hadici nabídnu. Vezme ji do ruky a dychtivě se napije.

„Zpomal, nechceme si zopakovat tvoje pojetí fontány.“

„Ha ha. Tahle noc je pekelná,“ řekne mezi dlouhými doušky. „Jak dlouho jsi tam seděl a poslouchal mě?“

„Ehmmmmm,“ pročísnu si rukou vlasy. „Myslíš před ČŮRÁK, ČŮRÁK, ČŮRÁK?“

„Měl ses ozvat.“

„A přerušit tu litanii? Ne, díky. Radši bych si ponechal všechny svoje končetiny. Krom toho, byl jsem tu první, než ses objevila ty se svým dramatem.“

Poslední výrok ignoruje. „No, on to čůrák je.“

„Věřím ti.“ Protože se mi pořád točí hlava, znovu se posadím v bezpečné vzdálenosti od nově oroseného keře.

„Proč?“ zeptá se, vypne kohoutek a odskočí, když ji keř bodne do ruky. „Au.“

„Říkal jsem to.“

„Máš pravdu, je to masochistické. Proč je tu vůbec sázele? Stejně jsou ošklivé.“

„Souhlas.“

Opráší si ruce a posadí se vedle mě. „Proč mi věříš, že je čůrák? Jak víš, že *já* nejsem čůrák?“

„Jen se snažím být milý. Našlapuju opatrně. Viděl jsem tvou odvrácenou stranu a nebylo to pěkné. Sestry, mám tři,“ zavrčím. „Všechny starší.“

„Sakra,“ zasměje se. „Jasně, jsi natrénovaný. Hele, mám pocit, že ani jeden z nás dnes večer neprožívá nejlepší verzi svého života, takže nevadilo by ti, kdybych si k tobě na chvílku sedla?“

„Vůbec ne.“ Posunu se a uvolním jí prostor na bezpečné straně.

„Před kým se tady schováváš?“

„To úplně nevím.“

Posadí se vedle mě s povzdechnutím. Voní čistě, až na kyselý odér, který zůstává ve vzduchu jako máta a citrus. „Ty nevíš, před kým se schováváš?“

„Ne. Fakt ne. Před holkou s hnědými vlasy a modrýma očima. Podrobnosti mám pořád rozmazané. Usmál jsem se na ni, ona na mě taky, dal jsem si ještě panáka a další,

co si pamatuju...“ Podívám se zpátky k domu. „To nic, na tom nesejde.“

„Nezní to jako nic,“ řekne a přitiskne mi prst ke krku předtím, než dokážu ovládnout svoje tělo natolik, abych ucukl.

„Au, co děláš?“

„Je tady sice tma, ale přísahám, že máš na krku cucfleka.“

„Děláš si srandu?“

„Ne, a ani není velký jako čtvrták, spíš jako tác s jednohubkami.“

„Ježíši,“ schovám si hlavu do dlaní. „Nikdy by mě nenapadlo, že tohle ještě někdy řeknu, ale dal bych si panáka.“

„Nešlo to podle plánu?“ zeptá se stoupajícím tónem hlasu, který moc dobře znám. Škádlí mě.

„Podívej, nevadí mi, že tu sedíš na mém kousku trávy, ale tohle není k smíchu. Vážně jsem to podělal. Už to nejde napravit.“

V trapném tichu, které nastane, okamžitě lituju svých slov.

„Protože máš holku?“

„Cože?“ V tu chvíli si uvědomím, proč byla zticha. „Ne, nepodváděl jsem. Nemám žádnou holku.“

„Aha, omlouvám se,“ povzděchne si. „Tvoje drama, moje rozptýlení. Snažím se nezačít panikařit, že jsem se právě rozešla se svým klukem.“

„Snažím se nepanikařit, že jsem právě přišel o panictví a možná budu potřebovat injekci proti vzteklině.“

Co to sakra do tebe vjelo, Theo?

„To myslíš vážně?“

„Bylo to jako útok velociraptora,“ řeknu a přeju si, aby se nade mnou smiloval meteorit a na místě mě usmrtil.

„Chceš si o tom promluvit?“

„Ne.“

„Očividně chceš, nebo bys mi o tom neřekl.“

„To mi jen uklouzlo.“

„Tobě uklouzlo něco úplně jiného.“

„To není vtipný.“

„Ukazuješ svoje karty, kámo.“

Pomalu se přibližuje a já se cítím moc trapně na to, abych si ji pořádně prohlédl. Chladný vzduch poloviny září pomáhá a chladí mi rozpálenou kůži. Užívám si krátký podzim, než texaské počasí nabere na síle a vrátí se ke svým jediným dvěma ročním obdobím – létu a zimě.

„Takže, vážně šlo o tvoje poprvé?“

„Jo.“

„Můžu se zeptat, proč jsi čekal?“

„To je na dlouho.“

„Já se nikam nechystám. Nevím, jak se jmenuješ, a z tvého obličejce toho fakt moc nevidím. Jsem si dost jistá, že malinové Bacardi, které jsem ze sebe před chvilkou dostala, mi znemožnilo tě identifikovat v řadě potencionálních viníků, takže jde o nejbezpečnější zpověď, kterou můžeš mít.“

Konečně se na ni podívám. Má pravdu, je moc tma, a i nablízko toho není moc vidět, protože keře brání světlu ze zadní verandy. Má na sobě tmavé kovbojské boty a šaty, to dokážu určit, ale zbytek je naprostá záhada. Musím však přiznat, že její nakřáplý hlas je dost přitažlivý. Vydechnu a rozhodnu se, proč vlastně ne? Trocha perspektivy by se mi hodila, i když od opilé neznámé.

„Šlo o moje poprvé, protože mě moje expřítelkyně nechala tři a půl roku čekat a pak se nakonec rozhodla přijít o panenství s nějakou náhodnou známostí.“

„Druhý rok jsi ji měl nechat. Nikdy neměla v plánu přijít o něj s tebou.“

„To už mi taky říkali.“

„Pořád na ni myslíš?“

„Ne, jen jsem měl dost napilno. Jsem v kapele a zabírá mi dost času.“ Z velké většiny je to pravda. A zbytek pravdy je, že pro kluka, jako jsem já, není úplně jednoduché sehnat holku kvůli všem těm Troyům tohoto světa. I když se mi naskytne příležitost, nikdy nemám pocit, že to za to stojí, a nedokážu té příležitosti využít. Čekal jsem na něco víc než jen opilý sex na jednu noc – až do dnešního večera.“

„Mohla jsem už o tvou kapele slyšet?“

„Možná. Každou sobotu máme vyprodáno.“

„Hmm, možná bych si tě měla líp prohlédnout jen pro případ, že se mi tu doznává někdo slavný.“

„Ne, to v pravidlech není.“

„Máme pravidla?“

„Ano. Tohle je zpověď. Žádné obličej, data nebo jména.“

„Dobře, takže,“ řekne a utrhne trochu trávy, „ses zasvětil bezcitné mrše, která se na tebe vykašlala?“

„V podstatě jo. Ale to na tom není to nejhorší.“

„Ne?“

„Opravdu jsem ji miloval. Víím, že zní hloupě, když si myslíš, že se svojí první láskou zůstaneš, ale fakt jsem si myslel, že za to stojí.“

„To mě mrzí.“

„Jo, jasně, učíme se a dospíváme.“

„Jasně, ale pořád je to nanic.“

„S tím nemůžu nesouhlasit,“ promnu si ono místo na krku s nepříjemnou myšlenkou na to, co s trochou úsilí ve tmě vidí, a já ne. „Vyměníme si na chvíli role. Co se stalo s tím čurákem?“

„Prostě není nic pro mě. Za posledních pár týdnů jsem si dělala seznam věcí, které mi na něm vadí, zatímco jsme spolu randili. A zbytek jsi slyšel.“

„Ale řeklas mu, žes ho milovala.“

„Nějakou dobu se ke mně choval dobře, takže to chvíli bylo fajn. Měl pěkný obličej, hezké tělo a vycházeli jsme spolu. Vypustila jsem ta slova ze sebe, ale vyšla naprázdno, jakmile udělal to samé. Dává to smysl?“

„Dává. Plus v posteli nestojí za nic.“

„Jo, to je pravda. Nejsem na sebe pyšná, dost jsem se ponížila.“

„Aspoň víš, jak se jmenuje.“

„Ty ani neznáš její jméno?“ V otázce je jasná narážka, ale nedokážu jí odporovat. A tu holku jsem tam neměl jen tak nechat, aniž bych si alespoň zjistil, jak se jmenuje. Mohl bych se zeptat Troye, kdybych o to opravdu stál, ale nemám na to chuť. Ať už se mi to líbí, nebo ne, dopustil jsem to. Účastnil jsem se.

„Zpanikařil jsem. Myslím, že mi na těle nezbyla žádná kůže... nikde.“

„Sakra.“

„Prostě...“ povzdychnu a pročísnu si rukou vlasy. „Prostě jsem chtěl, aby to bylo jiné.“

„Jak?“

„Zprvė si to chci *chtít* pamatovat.“

„To chápu. Vážně,“ ujistí mě, ale jen se kvůli tomu cítím ještě víc jako ubožák a zoufalec. „Takže, jestli si nevyzradíme jména, ale odhalíme jeden druhému své duše, navrhuju, že půjdu ukrást flašku a zase se s ní sem vrátím.“

„Jasně.“ Obrátím oči v sloup. „Počkám tady.“

Na kolenou se zarazí, ale svým zdvojeným viděním nedokážu rozeznat její obrys. „Tys na mě zakoulel očima?“

„Tos nemohla vidět.“

„Cítila jsem to.“

„Jen chci říct, že není tvoje povinnost se sem vrátit.“

„A já to jako povinnost necítím. Vrátil jsem se.“ Prochází potměnou zahradou a v ruce se jí jako kouzlem rozsvěcí mobil, zrovna když se na trávník vypotácí pár kluků

a zablokují mi výhled. Stihnu vyzpozorovat, že je drobná. O pár minut později ležím na zádech a zírám na bezhvězdnou oblohu a ona se vrací.

„Jediné, co se mi podařilo sehnat, je lahev banánového rumu, protože tuhle břečku nikdo nepije.“

„Já to zkusím.“ Napiju se z lahve, hned jak mi ji podá a já odšroubuju víčko. „Hnus. Je to teplý.“

„Nemůžeme si vybírat,“ řekne předtím, než se dlouze napije. „Takže, v jakém jsi ročníku?“

„Ve třetáku, co ty?“

„Ve čtvrtáku. Před cílovkou.“

„Co plánuješ potom?“ zeptám se tak nenuceně, jak jen zvládnou s nepříjemným pocitem teplého alkoholu ulpívajícího mi v krku.

„To je jednoduchý. Podrobím si svět,“ zasměje se.

„Dobrý plán.“

„Co ty?“

Pokřčím rameny, ačkoli to nemůže vidět. „Mám nějakou představu.“

„Tak nás tu vidíš, mluvíme o své budoucnosti jako dospělí.“

„Je to děsivý,“ řeknu a vezmu si lahev. Druhý hlt klouže krkem mnohem snáz.

Povzdychne si. „Nic není děsivějšího než plánování vlastního života. Co budeme dělat, až nám nikdo nebude říkat, co si máme myslet nebo kdy jíst a jít spát? Podle mě ti vejska ve skutečnosti nedává tak moc svobody.“

„S tím nesouhlasím. Mám tři sestry, pamatuješ? Věř mi, tohle svoboda je.“

Cítím její úsměv, když si lehne na záda, aby se zahleděla do obrovské nicoty nad sebou.

„Pořád bydlím doma, takže hádám, že můj problém vězí v tom.“

„Ty jsi odsud?“

„Jo. Totiž, z Polku. To je malé předměstí. A tím myslím opravdu malé. Odjedu odsud, jakmile odpromuju. Aspoň na chvíli.“

„Kam pojedешь?“

„Ještě nevím.“

Následuje ticho, než ho znovu přeruší.

„Takže, proč jsi to udělal?“

„Nevím,“ řeknu s frustrovaným zasténáním. „Hádám, že jsem měl pocit, že už to musím mít za sebou, protože už jsem čekal dost dlouho.“

„Mise splněna. Podívej, jestli z toho budeš mít lepší pocit, moje poprvé taky stálo za prd. I moje podruhé. Sex se nezlepší, dokud ho nebudeš procvičovat s někým, s kým máš opravdovou chemii. Zůstane nemotorným, dokud nezískáš představu o tom, co při něm sakra dělat.“

„Jasně. To chápu. V tuhle chvíli si ale myslím, že o předešle už vím celkem všechno. Věř mi, když řeknu, že abstinence není celibát.“

„V tom případě už jsi sex zvládl, aspoň z ženské perspektivy.“

„To je dobré vědět.“

„Ha,“ řekne tak potichu, že ji skoro neslyším.

„Cos říkala?“

„Nechci ti kazit iluze, ale jak můžeš být tak dobrý, když jsi to s tvou ex nedotáhl až do konce?“

„Au.“

„Jen úvaha.“

„Něco na tom je. Na mou obranu se ale *vždycky* dostala na vrchol. *Vždycky*. A víc než jednou.“

„A ty?“

„Zřídka.“

„Takže byla sobecká.“

„Dost. Byl jsem s ní moc pasivní. Moc jsem jí posluhoval. Teď už to vím.“

„Byl jsi pro ni odrazový můstek.“

„Jo, ale těší mě vědomí, že toho kluka už jsem v sobě zabil.“

„Dobře ty.“

Usadíme se do příjemného ticha, kterého jsou schopni jen dva opilí neznámí.

„Na co myslíš?“ zeptá se o něco později.

„Na to, jak moc chci nakopat zadek svému spolubyd-
lícímu.“

„Proč?“

„Je to hlavně jeho vina. Problém je, že poslední rvačka, do které jsem se dostal, byla s holkou.“

„Pokračuj.“

„Moje sestra Courtney mě koplá do koulí, a když jsem se z toho vyhrabal, oplatil jsem jí to. Bylo mi osm.“

Začne se chechtat a já otočím hlavu, abych si ji zkusil prohlídnout, ale nevyjde to. „Nenapadlo by tě, že to holce něco udělá, ale svalila se na zem jako pytel brambor.“

Její smích kolem nás probublává jako zvonkohra. Na ruce cítím lehké šimrání jejích vlasů.

„Máma se smála tak, že mě ani nedokázala potrestat.“

„Hele, pořád je to nejlepší způsob, jak srazit na kole-
na chlapa.“

„Máš pravdu,“ řeknu s úsměvem – něčím, čeho jsem si myslel, že dnes večer nebudu schopný. „Poslyš, děkuju.“

„Za co?“

„Za to, žes mě vyslechla.“

„Jasně.“

„Takže, co ty? Jsi v pohodě s rozchodem?“

„No jasně. Muselo to skončit. Nechtěla jsem to dál pro-
tahovat. Jenom je to nanic, protože... totiž, když už jed-
nou mluvíme upřímně, můžu ti něco říct?“

„Samozřejmě.“

„Pár klukům, se kterými jsem chodila, jsem lhala. Nikdy jsem k nim necítila to, co jsi ty cítil ke své bývalé. Totiž, měla jsem takový ten pocit euforie a tak, ale nic víc. Když mi řekli, že mě milují, řekla jsem jim to taky z pocitu povinnosti, ale myslím, že jsem to nikdy nebrala vážně.“

„Lamačko srdcí,“ dělám si srandu.

„Vím, že je to strašné. Vím, že by sis ta slova měl šetřit do chvíle, kdy je budeš myslet opravdu vážně. Jenže se cítím hrozně, když je neřeknu. A pak se rozejdeme a nezáleží na tom, jestli jsem je řekla, nebo ne, protože už je konec. Myslím, že si dám pauzu.“

„Od chození?“

„Jo. Aspoň na nějakou dobu.“

Poštouchnu ji ramenem. „Takže ten pravý se ještě neukázal. Ale on přijde.“

„V to jsem taky doufala, ale... co když je to mnou? Chodila jsem se spoustou kluků. Co když prostě nejsem stavěná jako ostatní holky?“

„Ale jsi.“

„To nemůžeš vědět. Neznáš mě.“

„Přijde mi, že máš vlastní hlavu a nechceš se usadit. Takže aspoň nějakým způsobem víš, co hledáš.“

„Možná.“

„Jen tomu dej víc času.“

„V prosinci mi bude dvaadvacet. Mám jen pocit, že možná první lásku nikdy nezažiju.“

„Ale ne. Věř tomu.“

„Říká kluk, který právě přišel o panictví, protože měl pocit, že mu dochází čas.“

„Touché.“

„Pravda bolí a teď jsme k sobě nemilosrdně upřímní.“

„Pravda. Takže, co ti vadilo na tvém bývalém?“

S povzdychnutím odzátkuje lahev. „Za prvé byl neuvěřitelně líný. Já hodně studuju a pracuju. Babička mi říkávala, abych nerespektovala ani se nezamilovala do chlapa, který to nemá hozené stejně.“

„To je dobrá rada.“

„Jo, je. A stydím se přiznat, že jsem se nechávala vést jenom očima. Byl přitažlivý, ale ne dost na to, abych ignorovala všechny varovné signály.“

Nahne se ke mně dost na to, aby se napila z lahve. „Sakra, tohle je fakt nechutný. Jenom banány chutnají jako banány.“

„Ironie, ale je to pravda.“

„Každopádně jsem nechávala svoje oči, aby mi diktovaly, co je pro mě správné, a podřizovala jsem se fyzické přitažlivosti. Ale myslím si, že je načase, abych si od hezounů odpočinula, chápeš? Aspoň dokud jeden z nich dost neprokáže, že stojí za můj čas.“

„To zní jako moudré rozhodnutí.“

„No,“ řekne a podá mi lahev. „Všechno není ztraceno. Aspoň jsem dneska získala nového kamaráda.“

„Jo,“ znova si přihnu, „bez tváře a beze jména.“

Plně se posadí a shlédne na mě. Najednou proklínám temnou texaskou oblohu a nepřítomný měsíc. Chci se na ni pořádně podívat. Zdá se, že přemýšlí o tom samém, protože se na chvíli skloní dolů a pokusí se mě pořádně prohlédnout.

„Tohle je směšný. Pojďme se odmaskovat,“ navrhnou jí.

„Ne.“ Cítím, jak přemýšlí. „Ať to zůstane tajemstvím. Možná se znovu potkáme.“

„Dobře.“ Souhlasím, i když vím, že to není moc pravděpodobné.

Mobil v ruce se jí rozsvítí, ale na příliš krátkou chvíli, abych něco viděl.

„Sakra, je pozdě. Máma bude jako na vidlích.“

Nedokážu si pomoci a zasměju se.

„Co je?“

„Tvůj přízvuk. Je dost silný.“

„Je vidět, že nejsi odsud.“

„Nejsem z moc velké dálky.“

„Co se na to dá říct? Vychovali mě v srdci Texasu.“

„Nekritizuju tě. Líbí se mi to.“

„Sakra, už fakt musím jít, ale doufám, že na sebe zase někdy narazíme. Ideálně až budeme v životě na vrcholu.“

„Co to vůbec znamená? Den, kdy spořádáme přesně dva tisíce kalorií obsahujících všechny skupiny živin a zaběhneme šest kilometrů? Den s perfektní fotkou z jógy na pláži na sociálních sítích?“

„Vid'?“ odfrkne si. „Spíš až budeme v životě na *hrbolu*.“

„Přesně. Možná, že jestli se ještě někdy sejdem, bude to, až budeme žít svým *nejopravdovějším* životem.“

„To se mi moc líbí.“

Zvedne se a posadí se na kolena s obličejem natočeným mým směrem. „Víš, tohle je asi ta nejupřímnější konverzace, jakou jsem kdy v životě s nějakým klukem měla.“

„Můžu upřímně říct to samé. A jsem poctěn, že jsem to byl já.“

„Proč to neděláme u lidí, se kterými jsme? Proč skrýváme to, co si doopravdy myslíme?“

„Možná protože je to bezpečnější než být sám.“

„Víš ty co, neznámý?“ protáhne. „Myslím, že bych v tuhle chvíli byla mnohem radši upřímná a sama.“

„Vítej na mojí úrovni. Stojí to tu za nic.“

Oba se usmíváme. Poznám to.

„Dobře, půjdu jako první.“

„Nebudeš řídit, že ne?“ zeptám se znepokojeně.

„Nee. Lahev ti tu nechám. Buď opatrný.“

„Ty taky.“

Cítím, jak váhá. „Tohle byla ve skutečnosti celkem sranda.“

„To máš pravdu.“

„Housemane, kde sakra jsi, chlape?“ zavolá z verandy Troy.

„Sakra,“ zamumlám. „Mám jeho klíče. Měl jsem řídit.“

„Radši si zavolejte Uber,“ varuje mě.

„Provedeme.“

„Takže se jmenuješ Houseman, co?“ V hlase jí zaznívá úsměv. „Fér je fér. Já jsem Laney.“ Její ruka nahmatá na trávě mezi námi tu moji a na chvíli ji stiskne. Pohnu se, abych ji nějak uchopil, ale skončím s konečky jejích prstů. Zasměje se. „Vidíš, *trapný*. No, Housemane, jsem moc ráda, že jsem tě poznala.“

Usměju se a opřu se předloktím o kolena. „Já tebe taky.“

„Díky, žes mi podržel vlasy.“

„Kdykoli.“

Troyovi se podaří ji zastínit, zatímco se vrací zpátky na party. Opráším se a na verandě se k němu přidám.

„Kde sakra vězíš, kámo? Jsme už celou věčnost připravení odjet.“

„Nemůžu řídit,“ řeknu s nedočkavým pohledem přes jeho rameno. „Viděl jsi tu holku, která právě teď vešla dovnitř?“

„Ne,“ odsekne s nezájmem. „Dej mi ty klíče, Kevin může řídit.“ Počívám se za něj a zahlédnu Kevinu, který klečí na kolenou.

„Zrovna ho *navodkovali*.“ Troy otočí hlavu a všimne si Kevinu, který do sebe právě otáčí lahev.

„Sakra. Dobře, zavolám Uber.“

„Dobřej nápad,“ nesoustředím se a pořád se ji někde na party snažím zahlédnout, ale nedaří se mi to.

Podobně jako zbytek mojí noci mi to prostě nebylo souzeno.

BABIČINO MOUDRO:

Svět je plný debilů,
nebuď jedním z nich.

KAPITOLA 3

LANEY

„Kdes byla?“ zeptá se máma a vyděsí mě k smrti právě ve chvíli, kdy se objevím ve dveřích.

„Mami, vyděsilas mě,“ řeknu, a když se otočím, vidím ji, jak napjatě čeká v kuchyni. Otráveně nechám síťové dveře, aby se za mnou zabouchly.

„Hádám, že jsme si kvit.“

„Říkala jsem ti, že asi přijdu pozdě. Rozchod... byl prostě nevyhnutelný.“ Posadím se na gauč, zuju si boty a protáhnu si prsty u nohou.

„Myslela jsem, že tohohle jsi měla ráda.“

„Tohohle? Jmenoval se Patrick a nebyl pro mě ten pravý.“

„Co se stalo?“

„Chtěl toho moc a dával mi moc málo.“

„No, jsou tři ráno. Byla bych ocenila zprávu.“ I když máma pracuje v noci, vypadá vyčerpaně a já se začínám stydět. Jsem její menší replika, s černými vlasy a tmavou kůží, kterou jsme zdělily po babičce. Máma je krásná, ale nemůžu si vzpomenout, kdy si na sebe naposledy vzala něco jiného než pracovní uniformu nebo župan. Je jí jen čtyřiačtyřicet, ale kvůli tomu, jak se obléká, vypadá o dost starší.

„Promiň. Měla jsem v plánu přijít dřív, ale zakecala jsem se.“

„Ach tak, a jak se *ten kluk* jmenoval?“ Srká kávu u našeho starého dřevěného jídelního stolu. Stolu, na kterém babička dělávala domácí sušenky. Vzpomínka, jak na něm s nosem zaprášeným moukou vykrajuje těsto, mě zabolí u srdce.

„Mami, proboha, nejsem připravená na další vztah.“
Skepticky zvedne obočí.

„Vím jenom, že jeho příjmení je Houseman. Ani jsem neviděla jeho obličej.“

Zakucká se kávu a oči se jí rozšíří.

„Není to, jak si myslíš! Zapomeň na to. V podstatě mě obviňuješ z toho, že jsem snadná kořist. Jdu spát.“

„Musíš být na své tělo a na to, s kým trávíš čas, opatrná.“

Musím vynaložit veškerou energii, abych neobrátila oči v sloup. „Přisahalas, že když s tebou ve čtvrtáku zůstanu, dáš mi trochu prostoru k tomu, abych udělala pár chyb.“

„Jen nechci, abys opakovala *moje* chyby. Buď trpělivá – musíš počkat na tu správnou vlnu, abys mohla jít vyzkoušet oceán.“

„Tohle už znova slyšet nechci.“

A už vyskakuje na nohy připravená na hádku, ale já jsem moc unavená na to, abych se do ní pouštěla.

Zvednu ruce na znamení kapitulace. „Nehádejme se o tom.“

Ruce má u boků zaťaté do pěstí a trhne hlavou. „Sotva si můžeš dovolit platit školné, tvoje půjčky nepokryjí všechno. Přestaň si hrát na to, že mi prokazuješ laskavost tím, že tu zůstáváš. Tenhle dům je napůl tvůj, ale to já platím účty.“

„A já jsem ti vděčná. Hodně vděčná. Proto jsem účet za vodu zaplatila *já* a dnes ráno ti koupila kafe.“

Naježí se. Není na mě našťvaná. Je našťvaná na sebe. Vždycky jí vadilo, že mě nedokáže dokonale zabezpečit, jen to nedokáže vyjádřit.

„Mám tě ráda, mami. Nechci se s tebou hádat. A beru na vědomí všechno, cos řekla. Jen si musím jít svou vlastní cestou a ty mi musíš věřit.“

Opatrně si mě prohlídne, aby zjistila, jestli to myslím upřímně, a když se jí to podaří, svěsí bradu a ramena se jí uvolní.

„Je pozdě. Měla bys jít spát.“

Přikývnu. „Ty nepůjdeš?“

„Ne, nějak nemůžu spát. Využiju toho a upeču ti pár sušenek.“

Obejdu stůl a obejmou ji. „Čteš mi myšlenky. Děkuju. Mám tě ráda.“

„Taky tě mám ráda.“

Odtáhnou se a vidím na ní všechnen stres, který jsem způsobila. „Příště napíšu. Slibuju.“

„To by bylo fajn.“

„Víš, mami, nezabilo by tě, kdyby sis někdy taky vyrazila a trochu si užila života.“

Přikývne a bezmyšlenkovitě vytáhne pár surovin ze skříněk. V některých věcech jsme si hodně podobné, v jiných se úplně lišíme. Pravdou je, že jsem s babičkou vycházela mnohem líp, takže někdy sloužila jako takový nárazník mezi námi dvěma. Od té doby, co v únoru zemřela, je náš vztah trochu napjatý.

Unaveně projdu na chodbu našeho ranče a zamlaskám jazykem. Náš starý baset, Max, jde neochotně za mnou, ale nejdřív na mě trochu zavrčí, jako by říkal něco jako: „Už dávno jsme měli být v posteli, holka.“

Max je v naší domácnosti chlap a je jediný, komu se zodpovídám. Přestože je napůl slepý kvůli očnímu zákalu a musím jeho víc než třiadvacetikilový zadek zvedat

každou noc vlastnoručně na svou postel, dá se na něj spolehnout.

Ostatní muži v naší rodině nikdy tak dlouho nevydrželi.

Můj dědeček zemřel ve Vietnamu, když byl mámě jen rok. A můj táta – řekněme, že odešel tam, kde je tráva zelenější, když mi byly tři. Před lety bylo město College Station o polovinu menší. Nikdy to nebylo maloměsto v tom pravém smyslu slova, ale když tu žijete dlouho, můžete z něj takový pocit mít a stane se zvláštním způsobem předvídatelným. Obzvlášť v Polku, kde se Jimmy Cox nikdy nechtěl ani neplánoval usadit. Když byla babička poprvé nemocná, máma se rozhodla, že je přesně tam, kde má být. Rozešli se v dobrém, ale máma na něj zanevřela, když nás přestal navštěvovat. Starej dobrej táta je teď nějakým výkonným ředitelem v Houstonu, který nám každoročně posílal peníze až do dne, kdy mi bylo osmnáct, aby svou chybu napravil. Šeky byly útěchou za to, že jsme byly jeho nepovedený start.

Máma je rozhodnutá, že já tu samou chybu neudělám. Nechce, abych poslouchala sliby, které nějaký chlap nikdy nemá v plánu dodržet.

Vždycky mi říkala, abych si dávala pozor. Jen ale teď moc nefandí tomu, jak moc jsem si tu radu vzala k srdci. Asi jsem tak trochu „sériovou holkou“. Sice jsem nespala s každým klukem, se kterým jsem chodila, ale i tak má pravdu. Musím víc respektovat sama sebe a rozhodnout se, s kým trávit čas, naprosto prakticky.

V chodbě se zastavím u fotky nás čtyř – babičky, mámy, Maxe a mě – kterou jsme pořídily před pár roky na verandě.

„Maxi, tady jsi byl švihák.“

Jako odpověď mě studeným čumákem strčí do kotníku. „Dobře, dobře.“